

VOJTINA ÖRÖK

ÁRNYÉKOT

lépek: sötétzöldet.

**Még néhány óra, a júniusi nap
fejünkre gördül, tüzes körökre
lobbantja szét a lakótornyokat.**

**És kipörögnek a napvilágra
lepkék, gyerekek, bogarak,
plázákban húsölnek majd a vének,
jégkocka hűti az üdített poharat.**

Saját árnyékom van már,

és zöldet lát a balkon –

sosem hittem, hogy gazdag leszek –,

egyszer hevertem tengerparton,

de bármikor *messze* képzelek.

Mint tudós macskája határoz bezárva,

kört gömbölyül:

„Hát jó, akkor *kertész leszek.*”